

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har anfægtet Kommissionens beslutning K(2010) 4185 endelig af 23. juni 2010 i sag COMP/39092 — sanitære installationer. Sagsøgeren og andre virksomheder er i den anfægtede beslutning blevet pålagt bøder på grund af overtrædelse af artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen. Sagsøgeren har efter Kommissionens opfattelse deltaget i en vedvarende aftale eller samordnet praksis inden for sektoren for sanitære installationer i Belgien, Tyskland, Frankrig, Italien, Nederlandene og Østrig.

Sagsøgeren har som begrundelse for søgsmålet gjort syv søgsmålsgrunde gældende.

Som første søgsmålsgrund har sagsøgeren gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen ved Kommissionens formodning om en samlet kompleks og vedvarende overtrædelse. Ved denne uantagelige generalisering har Kommissionen tilsidesat sin pligt til at foretage en retlig vurdering af den individuelle adfærd hos hver enkelt adressat for beslutningen, og Kommissionen har foretaget en retligt uantagelig tilregning af tredjemands ikke-tilregnelige handlinger.

Som den anden søgsmålsgrund har sagsøgeren subsidiært gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af begrundelsespligten i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF, idet der ikke foreligger en individualiseret begrundelse af beslutningen.

Endvidere har sagsøgeren som tredje søgsmålsgrund gjort gældende, at den anfægtede beslutning bør annulleres, idet sagsøgeren ikke har deltaget i de påtalte overtrædelser på de i beslutningen materielt og geografisk berørte markeder, og idet Kommissionen ikke i forhold til sagsøgeren har godtgjort en kartelkrænkelse.

Som den fjerde søgsmålsgrund har sagsøgeren gjort gældende, at sagsøgeren og dennes moderselskab retsstridigt er gjort solidarisk ansvarlige for betalingen af en bøde. Et sådant solidarisk ansvar for betalingen af en bøde har tilsidesat princippet om *nulla poena sine lege* i artikel 49, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og princippet om proportionalitet i strafudmålingen i henhold til artikel 49, stk. 3, sammenholdt med artikel 48, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 23 i forordning (EF) nr. 1/2003⁽¹⁾.

Sagsøgeren har i forbindelse med den femte søgsmålsgrund gjort gældende, at der er foretaget urigtig beregning af bøden. Sagsøgeren har i den henseende gjort gældende, at Kommissionen i sin beregning har medregnet dele af sagsøgerens omsætning, der ikke på nogen vis har sammenhæng med de fremsatte anklager.

Som den sjette søgsmålsgrund har sagsøgeren gjort gældende, at sagsbehandlingen var uforholdsmæssig lang og at der ikke i forbindelse med beregningen af bødens størrelse blev taget

hensyn til artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Som den syvende søgsmålsgrund har sagsøgeren gjort gældende, at der er foretaget en urigtig udmåling i forbindelse med bødeberegningen med hensyn til vurderingen af sagsøgerens angivelige deltagelse i overtrædelsen. Sagsøgeren har i denne sammenhæng gjort gældende, at bøden, selv om den af Kommissionen formodede ulovlige adfærd henføres til artikel 101 TEUF, er urimeligt høj og uforholdsmæssig. Efter sagsøgerens opfattelse har Kommissionen tilsidesat det i artikel 49, stk. 3, sammenholdt med artikel 48, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder kodificerede princip om proportionalitet i strafudmålingen.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT L 1, s. 1).

Sag anlagt den 8. september 2010 — Villeroy & Boch mod Kommissionen

(Sag T-374/10)

(2010/C 301/62)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Villeroy & Boch AG (Mettlach, Tyskland) (ved Rechtsanwalt M. Klusmann og Professor S. Thomas)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som den angår sagsøgeren.
- Subsidiært nedsættes den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved den anfægtede beslutning, i et passende omfang.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har anfægtet Kommissionens beslutning K(2010) 4185 endelig af 23. juni 2010 i sag COMP/39092 — sanitære installationer. Sagsøgeren og andre virksomheder er i den anfægtede beslutning blevet pålagt bøder på grund af overtrædelse af artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen. Sagsøgeren har efter Kommissionens opfattelse deltaget i en vedvarende aftale eller samordnet praksis inden for sektoren for sanitære installationer i Belgien, Tyskland, Frankrig, Italien, Nederlandene og Østrig.

Sagsøgeren har som begrundelse for søgsmålet gjort syv søgsmålsgrunde gældende.

Som første søgsmålsgrund har sagsøgeren gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen ved Kommissionens formodning om en samlet kompleks og vedvarende overtrædelse. Ved denne uantagelige generalisering har Kommissionen tilsidesat sin pligt til at foretage en retlig vurdering af den individuelle adfærd hos hver enkelt adressat for beslutningen, og Kommissionen har foretaget en retligt uantagelig tilregnelighed af tredjemands ikke-tilregnelige handlinger, idet der herved er sket tilsidesættelse af princippet om *nulla poena sine lege*.

Som den anden søgsmålsgrund har sagsøgeren subsidiært gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af begrundelsespligten i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF, idet der ikke foreligger en individualiseret begrundelse af beslutningen.

Endvidere har sagsøgeren som tredje søgsmålsgrund gjort gældende, at den anfægtede beslutning bør annulleres, idet sagsøgeren ikke har deltaget i de påtalte overtrædelser på de i beslutningen materielt og geografisk berørte markeder, og idet Kommissionen ikke i forhold til sagsøgeren har godtgjort en kartelkrænkelse.

Som den fjerde søgsmålsgrund har sagsøgeren gjort gældende, at sagsøgeren og dennes datterselskaber retsstridigt er gjort solidarisk ansvarlige for betalingen af en bøde i Frankrig, Belgien og Østrig. Et sådant solidarisk ansvar for betalingen af en bøde har tilsidesat princippet om *nulla poena sine lege* i artikel 49, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og princippet om proportionalitet i strafudmålingen i henhold til artikel 49, stk. 3, sammenholdt med artikel 48, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 23 i forordning (EF) nr. 1/2003⁽¹⁾.

Sagsøgeren har i forbindelse med den femte søgsmålsgrund gjort gældende, at der er foretaget urigtig beregning af bøden. Sagsøgeren har i den henseende gjort gældende, at Kommissionen i sin beregning har medregnet dele af sagsøgerens omsætning, der ikke på nogen vis har sammenhæng med de fremsatte anklager.

Som den sjette søgsmålsgrund har sagsøgeren gjort gældende, at sagsbehandlingstiden var uforholdsmæssig lang og at der ikke i forbindelse med beregningen af bødens størrelse blev taget hensyn til artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Som den syvende søgsmålsgrund har sagsøgeren gjort gældende, at der er foretaget en urigtig udmåling i forbindelse med bødeberegningen med hensyn til vurderingen af sagsøgerens angivelige deltagelse i overtrædelsen. Sagsøgeren har i denne sammenhæng gjort gældende, at bøden, selv om den af Kommissionen formodede ulovlige adfærd henføres til artikel 101, TEUF, er urimeligt høj og uforholdsmæssig. Efter sagsøgerens opfattelse har Kommissionen tilsidesat det i artikel 49, stk. 3, sammenholdt med artikel 48, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder kodificerede princip om proportionalitet i strafudmålingen. Endvidere burde Kommissionen i den foreliggende sag ikke have pålagt den højeste straf på 10 % af koncernens omsætning.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12. 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT L 1, s. 1).

Sag anlagt den 8. september 2010 — Hansa Metallwerke m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-375/10)

(2010/C 301/63)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Hansa Metallwerke AG (Stuttgart, Tyskland), Hansa Nederland BV (Nijkerk, Nederlandene), Hansa Italiana Srl (Castelnuovo del Garda, Italien), Hansa Belgium Sprl (Asse, Belgien) og Hansa Austria GmbH (Salzburg, Østrig) (ved Rechtsanwalt H.-J. Hellmann)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Kommissionens beslutning af 23. juni 2010 om procedure i henhold til artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen (sag COMP/39092 — sanitære installationer), der den 30. juni 2010 blev meddelt sagsøgerne, annulleres, for så vidt som den angår sagsøgerne.
- Subsidiært nedsættes sagsøgernes bøde.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne har anfægtet Kommissionens beslutning K(2010) 4185 endelig af 23. juni 2010 i sag COMP/39092 — sanitære installationer. Sagsøgerne og andre virksomheder er i den anfægtede beslutning blevet pålagt bøder på grund af overtrædelse af artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen. Sagsøgerne har efter Kommissionens opfattelse deltaget i en vedvarende aftale eller samordnet praksis inden for sektoren for sanitære installationer i Belgien, Tyskland, Frankrig, Italien, Nederlandene og Østrig.

Som begrundelse for søgsmålet har sagsøgerne for det første gjort gældende, at den bøde, der er blevet pålagt sagsøgerne, på uantagelig vis har overskredet det tilladte maksimale beløb i henhold til artikel 23, stk. 2, andet punktum, i forordning (EF) nr. 1/2003⁽¹⁾, idet Kommissionen i sin beslutning har lagt en ukorrekt verdensomsparrende totalomsætning hos Hansa Metallwerke AG til grund.

For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er blevet tilsidesat. Det er sagsøgernes opfattelse, at Kommissionen i forbindelse med den administrative procedure har begået omfattende procedurefejl og derved har diskrimineret sagsøgerne i forhold til de øvrige parter. Kommissionens løfte om, i forbindelse med proceduren at tage hensyn til denne omstændighed, er ikke afspejlet i den anfægtede beslutning.